

Sygn. akt IV CSK 418/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 8 września 2016 r., sygn. akt III Ca [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. przyznaje adw. W.S. ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w G. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym;

III. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 1000 (tysiąc) zł, z tytułu częściowego zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powód M. W. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 września 2016 r. skargą kasacyjną opartą na zarzutach naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które przedstawił w formie pytania: „czy Sąd prowadząc postępowanie dowodowe może w sposób samodzielny dokonać rozszerzenia przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego o wiadomości specjalne, które nie zostały zawarte ani nie wynikały z dopuszczonej i przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego a w konsekwencji były sprzeczne z wiadomościami specjalnymi zawartymi w tej opinii, bez uprzedniego dopuszczenia i przeprowadzenia dodatkowego dowodu z opinii biegłego? W ocenie skarżącego zagadnienie to w istocie sprowadza się do problemu zakresu kognicji Sądu w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego, tj. ustalenia, czy działanie Sądu, polegające na kwestionowaniu, czy uzupełnianiu opinii biegłego w zakresie wiadomości specjalnych bez uprzedniego przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego narusza reguły dowodowe określone w treści art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach powołanych w niej podstaw, a z urzędu bierze jedynie pod uwagę nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Skarga powoda w istocie nie została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego, nie zostały w niej bowiem podniesione zarzuty

dotyczące wadliwego niezastosowania prawa materialnego, chociaż przyjęcie przez Sąd braku podstawy mającej oparcie w prawie materialnym uzasadniało oddalenie powództwa. Powołany w skardze art. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (jedn. tekst: Dz.U. z 2017 r. poz. 125) nie stanowi samodzielnej podstawy dochodzonych roszczeń.

Skarga kasacyjna została faktycznie oparta na zarzucie art. 278 § 1 k.p.c. Zarzut ten skarżący powołał także we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jedynie nadając mu formę zagadnienia prawnego, które jednak nie jest zagadnieniem rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga sformułowania dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, przedstawienia argumentacji przekonującej o istnieniu na tle danego przepisu rozbieżnych ocen prawnych i świadczących o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a także wskazania, dlaczego jest ono istotne (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, nie publ.).

Skarżący nie przedstawił wymaganych argumentów prawnych, które miałyby przekonać Sąd Najwyższy, że w sprawie ujawnił się odpowiadający tym założeniom problem prawny, wymagający rozstrzygnięcia w postępowaniu kasacyjnym. „Zagadnienie” w ujęciu skarżącego stanowi zmodyfikowaną postać zarzutu kasacyjnego, a postawienie w skardze określonych pytań, zmierza jedynie do poddania kontroli Sądu Najwyższego zarzutu naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. w okolicznościach sprawy, co nie stanowi ustawowej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto stosownie do § 8 pkt 6 (uznając, że przedmiot postępowania wykracza poza ramy określone w § 14 ust. 1 pkt 26) i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października

2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714 ze zm.).

O zwrocie kosztów postępowania ze skargi należnych stronie pozwanej orzeczono stosownie do art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

jw